

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

A KERESZT ISTEN EREJE (1Kor 1,18)

A Keresztény	1	Napló, 2020 NAGYböjt	10	Felhívás	17
Lelkigyakorlat „élesben”	2	„Ne aggódjatok tehát a holnapért”	11	HEGY – keresztény gólyatábor	18
A lélek felemelkedése II. rész	4	A Magyarok Nagyasszonya,		Hittanos kirándulások	18
Szubjektíven – István atyáról	6	Nagymaros kincse	12	Könyvajánló	20
„Isten hozott” – gondolatok		Útmenti kereszték		Filmajánló	21
Csáki Tibor atyához	8	Nagymaroson	14	Marosi ízek	22
Szeretettel köszöntöm		Mi újság a karitászháza táján?	16	Hirdetmények	23
a kedves testvéreket!	9	Teremtés Hete	17	Mit tehetsz, ha rossz a kedved?	24

Templomunk búcsúját ünnepeljük ma, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepét. A mai nap elgondolkodhatunk kicsit azon, mit is jelent számunkra a szent kereszt.

Hitünk növekedése során talán ez az, amihez a legnehezebben tudunk kapcsolódni. A kereszt fájdalmat, lemondást, szenvedést jelent ma is, és jelentett Jézus korában is. Mégis Krisztus Urunk ezáltal szerzett üdvösséget a számunkra.

2020 az az év, amikor nagyon sokan, sokféleképpen megtapasztalhatták a keresztet az életükben. A Szűzanya július 25-i medjugorjei üzenetében így buzdít minket; „Gyermekeim, vegyétek kezetekbe a keresztet.” Mit is jelenthet ez számunkra? Hogyan tekintünk Jézus keresztjére, és az Ő keresztje hogyan kapcsolódik a mi keresztjeinkhez? Ezt próbáltuk meg kibontani ebben a számunkban, hogy megtaláljuk a szent keresztben minket ölelő Isten szeretetét.

Csáki Tibor atya Arról tanít minket, milyen a keresztény, Beer Miklós püspök atya arról ír, hogyan tekinthetünk az elmúlt időszakra, és mi mindent tanulhatunk belőle. Nagy esemény volt egyházközségünk életében, hogy elbúcsúztunk István atyától, és befogadtuk Csáki Tibor atyát. Naplószerűen reflektálunk az elmúlt félév eseményeire egyházközségünkben, és több megszólalásban is olvashatjuk majd, hogy a nehéz időkben sem vagyunk magunkra hagyva, és Isten erőt és reményt adó szeretete a nehézségekben, a keresztjeinkben is mellettünk van, - talán közelebb is, mint gondolnánk.

A Szentatya március 27-i üzenetében is megtaláljuk a kereszt titkait feltáró tanítást; „A kereszt átölelése azt jelenti, hogy bátorságra lelünk mindannak az átöleléséhez, ami jelen korunkban idegenkedést kelt bennünk, és legalább egy pillanatra hátrahagyjuk a mindenhatóság és a birtoklás zaklatott vágyát, hogy ily módon teret nyissunk azon kreativitás előtt, amelyet csakis a Szentlélek tud felszítani..”

A KERESZTÉNY

Az keresztény, aki szeret. Azok keresztények, akik szeretik egymást. A keresztény szegény, szegénynek kell lennie, még akkor is, ha Isten – éppen mert „szegény” – mindennek a százszorosával ajándékozta is meg: testvérekkel, házakkal, mindenféle javakkal, amelyeket ő szétosztogat, vagy megoszt másokkal.

A keresztény tiszta, szereti a keresztet, a túlvilági életért él. Imádkozik, s mind bensőségebben egyesül Istennel; nem ítél, irgalmas, türelmes, szelíd, békét teremt, a világosság hordozója, kovászként járja át a társadalmat, mindenkinek ízt ad.

Életének középpontja Krisztus; ugyanígy testvéreié is. Élete üldöztetés és hódítás. Lélekben átöleli az egész emberiséget. Szűkebb családja az Egyház, a tágabb az egész földkerekséget magában foglalja. A keresztény egységben van mindazokkal a testvérekkel, akik a szenvedő és diadalmas Egyházban éltek vagy élnek, és máris egynek érzi magát mindazokkal, akik majd élni fognak. Nem saját, hanem Krisztus dicsőségéért él. Lelkileg Mária házában

lakik, az Édesanya számtalan többi gyermekével együtt. Szereti a pápát, hallgat rá és engedelmeskedik neki. Nagy tisztelettel néz a püspökökre, akiknek atyai pártfogása alatt nyugodtan él.

A keresztény az Úr testével táplálkozik, a bűnbánat szentségében tisztára mossa magát bűneitől, felfogja a keresztiség értelmét és gyümölcsözteti a bérmlást, nagyra becsüli a házasságot és a családot, és tiszteli az arra hivatottakat, magasztalja Istent a Neki szenteltekért és csodálja őket, bármilyen rendhez vagy szerzetes közösséghez tartozzanak is. Mélyen megértette a tanító Egyház jelentőségét, és mert Isten értelmet adott neki, megérti, milyen kiválasztott az, akit Ő a szentségek kiosztására hívott meg a világban.

A keresztény tehát az élő evangélium, ő a megvalósult Jó hír.

*Chiara Lubich nyomán
Csáki Tibor plébános*

Lelkigyakorlat „élesben”

Lassan fél éve már a hírek naponta azzal kezdődnek a rádióban, televízióban, hogy hányan fertőzöttek meg a „korona-vírussal”, hányan haltak meg, hányan vannak lélegeztetőgépen. Azt is megszokhattuk, hogy a világ melyik országában milyen a járvány-helyzet. Fél éve már járvány van a világban mindenütt. Régen is voltak járványok: pestis, kolera, spanyol-nátha, ebola, HIV-vírus. Általában egy-egy országban vagy Föld-részen jelentek meg ezek a járványok. Most viszont szinte egyszerre az egész világon. Ennek az egyik oka, hogy állandó repülőjáratok hálózattá be a Földet. Mire észrevették, már elterjesztették az utasok mindenütt. A másik ok, ami miatt ennyire központi hírré vált, az az, hogy a modern hírközlőeszközök azonnal tudósítanak minden adatot a világ bármely országából. Nem tudjuk kikerülni, hogy foglalkozunk vele. Mindnyájunkat érintett a karantén, a szoba-fogság, a maszk-viselés vagy a távolságtartás rendelete, a bevásárlás korlátozása.

Visszatekintve erre a néhány hónapra, túlzás nélkül mondhatjuk, hogy akár akartuk, akár nem, valamennyien egy életmód-gyakorlaton, vagy éppen lelkigyakorlaton „találtuk magunkat”. Valamikor kötelező volt „légtalmi gyakorlaton” részt venni. Diákként elviccelődtünk vele, hiszen tudtuk, hogy ez csak elmélet, nem „éles” helyzet. Űnepeink előtt, főképpen nagybőjti időben minden templomban tartottunk eddig is lelkigyakorlatot. Bármennyire is komoly témákról volt szó, mégsem volt „éles helyzet”. Elgondolkodtunk azon is, hogy egyszer meg fogunk halni, de ezt mégsem tartottuk minket közvetlenül érintő lehetőségnek. Most viszont nem tudtuk kikerülni az életnek ezt a komolyságát. Talán hasonlítanám ezt a mostani járvány-helyzetet a háborús körülményekhez, amikor a közelben robbantak a bombák, dőltek össze a házak. Az óvóhelyen szinte mindenki megtanult imádkozni.

Bár a járvány még nem ért véget, sajnos egyre inkább könnyelműek vagyunk. Már nem vesszük annyira komolyan az előírásokat, figyelmeztetéseket. Mégsem ezt látom a legnagyobb bajnak. Sokkal jobban elszomorít, hogy nem akarunk tanulni, nem akarunk okulni a járványból. Pedig ez a lelkigyakorlat „élesben” folyik. Alkalmunk volt arra, hogy a saját felelősségünket észrevegyük a bajok előidézésében. Akár a rengeteg utazásra, a telhetetlen ipari termelésre, az autóforgalom növekedésére, akár a pazarlásra és ezzel együtt az önzés „kultúrájának” terjedésére gondolunk, mind-mind hozzájárul a világ felbomlott rendjéhez. Szennyeződik a légkör, romlik a vizek minősége, növekszik a sivatag, romlik a termőtalaj, pusztulnak a halak, évente sok-sok növényfaj eltűnik. Miközben az emberiség létszáma évről-évre növekszik /már közele-

dünk a nyolcmilliárdhoz!/, egyre fogy a termőterület, pusztulnak az erdők ... Ugyanakkor alkalmunk volt arra is, hogy az életünk nagyobb összefüggéseit is felismerjük az Úristen „szemszögéből”.

Két olyan gondolat fogalmazódott meg bennem a járvány idején, amelyeket szeretnék megosztani az olvasókkal.

Az egyik felismerés, hogy az Úristen olyan világot teremtetett, ahol van küzdelem, a szentírási szóhasználatban „keresztthordozás”, erőfeszítés, áldozatvállalás. Nem lehet nem észrevenni, hogy a növény- és állatvilágban éppúgy, mint az emberi életben jelen vannak a kórokozók, károsító tényezők, betegségek, járványok, de jelen van az emberek által okozott szenvedés, igazságtalanság, kegyetlenség. Gondoljunk csak a háborúkra, üldöztetésekre, mindenféle terror-cselekményre, de a mindennapos „piszkálódásokra”, kíméletlen bosszantásokra.

A másik felismerés pedig a hitünk látásmódja alapján az, hogy az Úristen erőt ad a megpróbáltatásokhoz. Nem hagy magunkra bennünket. Ennek bizonyítéka, hogy Jézus Krisztus személyében a Teremtő Isten vállalta emberi életünk minden fájdalmát, megaláztatását, a kegyetlen kínzásokat mindhalálig a kereszten.

A járvány valóban „lelkigyakorlat élesben”. Belátjuk, hogy a minket körülvevő világ nehézségei nem csak rajtunk múlnak. Tudomásul vesszük, hogy van betegség, szenvedés, halál. Amiért nem mi vagyunk felelősek, azok a „körülmények”. Ami viszont rajtunk múlik, az az, ahogyan viszonyulunk ezekhez.

Urunk, Jézus Krisztus tanítása szerint nem aggodalmaskodunk, hanem rábizzuk az életünket órá, aki ismer bennünket és szeret. A mindennapi „keresztthordozás” a feltámadás fényében reménnyel teli közdelem. „Bízzatok, én legyőztem a világot!” Minden lelkigyakorlat végső értelmé-

hogyan a feltámadásba vetett hitünket, az örök élet reményét erősítse bennünk. Van küzdelem, van megpróbáltatás, de van feltámadás is. Ez a hit tükröződik a reménységünkben éppúgy, mint az egymás iránti önzetlen szeretetben, amelyre ez a járvány különleges alkalmat kínál.

Lelkigyakorlat „élesben”. Ez azt is jelenti, hogy észrevesszük, megértjük az Úristen szándékát és gondoskodó szeretetét. A „lelki erőforrásokat”. Kezünkbe adja az „Élet Könyvét”, a Szentírást. Olyan jó lenne megtanulni, megszokni, hogy naponta hittel olvassuk „Isten Igéjét”. Az Adoremus-füzet mindenki számára hozzáférhetővé teszi a napi szentírási olvasmányokat, amelyet a szentmiseben átélünk. Nagy kincseink a zoltárok és az ősi imádságos énekeink. Szent Maximilián Kolbe atya, a vértanú lengyel pap, társaival zoltárokat énekelt, így imádkoztak a haláluk előtt. A karantén alatt megkezdjük az internetes mise-közvetítéseket. Rácsodálkozunk az Eucharisztia ajándékára. A „lelki áldozás” lehetősége a valóságos szentáldozás erőforrására irányította a figyelmünket. A Mária Rádió jóvoltából együtt imádkozhatjuk a Rózsafüzért. Együtt a Szűzanyával, szentjeinkkel kérhetjük a Szentlélek vigasztalását, megerősítését. Nem vagyunk magunkra hagyva a „megpróbáltatásban”! Az imádságunkban az Úristen közelében vagyunk!

Befejezésül Pál apostol hitvallását idézem, aki ezt írja: „Tudjuk, hogy akik Istent szeretetik, azoknak minden javukra válik” /Rom.8,28/

Beer Miklós

TÚRMEZEI ERZSÉBET

„Krisztus keresztje olyan teher, mint a madárnak a szárnya, az emeli a magasba.”

Clairvauxi Bernát

*Teher a szárnyad, suhanó madár?
Repülsz! Kék eget végtelenje vár.
Repülsz-fényében aranynapsugárnak.
Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad.*

*Teher a kereszt, a Krisztus keresztje?
lehet, gyenge vállad már felsebezte.
De olyan teher mint a madár szárnya.
Nélküle magasság hiába várna.
Nélküle a célt soha el nem éred.
A kereszt emel egyre feljebb téged.
Repülsz-fényében aranynapsugárnak.
Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad.*

A lélek felemelkedése Istenhez, avagy az imádság 9 szintjéről – II. rész.

Imádságról szóló cikksorozatunk előző részében röviden emlékeztettük magunkat arra, hogy minden keresztény köteles a tökéletesség útját járni, mely fáradtságos, de az Isten boldogító színelátásával kecsesítő útnak a katolikus hagyományban három szakaszát különböztetjük meg:

– a *via purgativa* (megtisztulás útja) során a bűnbánat és helyes aszkézis segítségével a krisztushívő megszabadul minden ún. habituális (visszatérő) halálos és bocsánatos bűnétől;

– a *via illuminativa* (megvilágosodás útja) azon útszakasz, melyben a „haladók” az erények egyre intenzívebb gyakorlásával gyarapítják a szeretetet, tisztuló szívük pedig a dolgokat és történéseket mind fokozottabban a kegyelem fényének világosságánál, azok természetfeletti összefüggéseiben szemléli;

– a *via unitiva* (misztikus egyesülés útja) szakaszába földi élete során eljutó néhány szent számára Isten oly mértékben közvetlen (tehát nem a hit révén) módon mutatja meg önmagát és engedi megtapasztalni az Ő szeretetét, amely tapasztalat leírására tett minden kísérlet csak meddő gyermekdudogás: a szent irtózva minden büntől már nem vágyik másra, mint Istennel örökre egyesülni; akaratát teljesen átadva Istennek úgy ismeri és szereti őt, ahogy Isten ismeri és szereti Önmagát.

E három szakaszt egymással az érzékek sötét éjszakájának és a lélek sötét éjszakájának kemény megpróbáltatásokkal teli átmenete köti össze (utóbbi nem összekeverendő a lelki szárazsággal, mert a lélek sötét éjszakáját csak az igazán nagy szentek - Sziénai Szt. Katalin, Avilai Szt. Teréz, Keresztes Szent János, Lisieux-i Szt. Teréz, Szt. Pio atya - élték át). Szót ejtettünk arról is, hogy a tökéletesség útjának e három szakaszát különböző imamódok jellemzik:

Aszketikus imamódok: (ahol a hívő kezdeményezése az elsődleges):

Szóbeli ima	}	Megtisztulás útja (<i>via purgativa</i>)
Elmélkedés		
Affektív ima		

Szerzett szemlélődés
Átvezetés a megvilágosodás útjára: az érzékek sötét éjszakája

Misztikus imamódok:	}	Megvilágosodás útja (<i>via illuminativa</i>)
Beléöntött szemlélődés		

A nyugalom imája
Átvezetés a misztikus egyesülés útjára: a lélek sötét éjszakája

Egyesülés imája	}	Misztikus egyesülés útja (<i>via unitiva</i>)
Misztikus eljegyzés		
Misztikus házasság		

A tökéletesség útjának, avagy a lélek felemelkedésének célja, hogy teljesen átadjuk értelmünket és **akaratumkat Istennek**: rendelkezzen vele és alakítsa át az Ő tetszése szerint, illetve, hogy az Ő akaratát minden körülmények között magunkévá tegyük, akkor is, ha az számunkra pillanatnyilag érthetetlen vagy fájdalmas.

Ha a cél nem az értelem és akarat felemelése Istenhez az előbbi értelemben, hanem bizonyos technikák (lazító-, légzőgyakorlatok, képek, zenék felidézése stb.) alkalmazása abból a célból, hogy az érzelmek és tudat manipulálása révén különféle kellemes testi és érzelmi- vagy tudati állapotokat hozzunk létre, vagy éljünk át, az nem ima, hanem szócséplés, érzélgés vagy önmanipulálás. Az ima egyetlen célja Isten Maga: hogy Isten kegyelmével együttműködve úgy tisztuljunk meg és alakuljunk át belsőleg, hogy be tudjunk lépni a Szentháromság szeretetközösségébe, és úgy ismerjük és szeressük Istent, ahogy Ő ismeri és szereti Önmagát.

A **szóbeli** (vagy ún. kötött) **ima** (*oratio vocalis*). Mi-tyánk. Hiszekegy. Üdvözlég. Rózsafüzér. Esti és reggeli imák, étkezés előtti és utáni imák. Te Deum. Litániák. Zsolozsma. - Szóbeli imák, amelyeket szó szerint mondunk vissza, fejből vagy imakönyvből, énekelve vagy csak kimondva, egyénileg vagy közösségben. Szóbeli imák, amelyeket először tanítunk meg gyermekeinknek és amelyeket a legnagyobb misztikus szentek sem hagytak el soha lelki életükből. Mielőtt a hit misztériumain kezdünk elmélkedni vagy az örök igazságokat kezdjük szemlélni, imáinkat először ki kell mondanunk. Mert az ember lélek és test, és ezért a testnek is – annak hangjával együtt – imádkoznia kell. A szóbeli ima nélkülözhetetlen a lélek számára: megtanít az Egyház anyanyelvére, gazdagítja Szentírás-ismeretünket, közösséget teremt elődeinkkel, akik mélyes hitükből fakadó imádságaikat ránk hagyták, növeli tiszteletünket irántuk. A szóbeli ima biztos pont, amelyhez zaklatottság, lelki szétszórtság idején is mindig visszatérhetünk és amely felkészít az imádság magasabb fokára, az elmélkedésre és szemlélődésre.

Hogy az elhangzott szavak valóban imádsággá váljanak, kell, hogy **1) akarjunk imádkozni** és **2) figyelemmel legyünk** arra, amit imádkozunk. „Az elszorakozás nem okvetlenül rontja le az ima értékét, főleg ha a szórakozás nem szándékos, mert a dicsőítés és a kérelem-előadás lényegében megmarad akkor is, amikor az elne a kimondott szavakat aktív figyelemmel nem kíséri. Az imádkozó szándék nélkül azonban a csak ajakkal mondott ima nem igazi ima. Az imához megkívánt figyelem nem jelenti okvetlenül a belső figyelmet, vagyis az összes kimondott szavakra való odafigyelést, amely emberileg szinte lehetetlen;

hanem igenis a külső figyelem megtartását, vagyis minden elszorakozásra vezető külső körülmény távoltartását.”¹

A szóbeli imával soha nem szabad felhagyni, lelki életünk szerves részét kell, hogy képezze.

Az elmélkedés (*meditatio*). Az elmélkedés az imádkozásnak az a formája, amelyben az ember hármass lelki tehetségét (képzelőerő, értelem és akarat) valamely hitigazság vagy vallási esemény körül forgatja, hogy mélyebben megértse, mit jelentenek, és mi módon alkalmazhatók azok saját életében. Ugyan a katolikus lelkiségi hagyományban többféle elmélkedési módszert is megkülönböztetünk (ld. Szent Ignác, Szalézi Szent Ferenc és Szent Alfonz módszereit), de a következő 3 mozzanat valamennyi módszerben közös:

a.) **Megfontolás:** az elmélkedés tárgyát (pl. egy szóbeli imádság (ld. fent) szavait, vagy olvasott szentírási részt, vagy a hit és erkölcs igazságait (tízparancsolat, ötparancsolat, a test és lélek képességei, állapotbeli kötelességeink)) felidézünk ill. elképzeljük és megpróbáljuk megérteni annak jelentését, ti. megfontoljuk, mi célból adta, mondta, tette Isten a szóban forgó dolgot;

b.) **Alkalmazás:** értelmünkkel kikeressük, hogy mi az, ami a megértett igazságból rám, az én személyes lelki életemre vonatkozóan jelentőséggel bír;

c.) **Elhatározás:** jó feltételt és (kellően pontos, alázatos és Istenre hagyatkozó) elhatározás(oka)t teszek a felismert igazság életemben való alkalmazása céljából.

Ugyan az elmélkedés elsősorban az értelem tevékenysége, az akaratnak is fontos szerep jut, hiszen az elmélkedés célja éppen az, hogy mozgásba hozza az akaratot, és szeretetre indítsa azt. Az elmélkedés az imaélet első komolyabb állomása, nélkülözhetetlen a későbbi imaszintekhez. A rendszeres elmélkedés mélyebb önismerethez, bűnbánathoz és jó elhatározásokhoz vezet. Úgy is mond-

ják, hogy ha valaki naponta elmélkedik, vagy rövid időn belül megszűnik súlyos bűnöket elkövetni vagy felhagyni az elmélkedéssel.

Külön meg kell emlékeznünk a *rózsafüzér imádságról*, amelyet a Fatimai Szűzanya kérésének megfelelően *minden nap imádkoznunk kell*. A rózsafüzér-imádság a *szóbeli és elmélkedő imádság ötvözete*, hiszen monotonnak tűnő

Giovanni Lorenzo Bernini: Szent Teréz extázisa (szívsebzés), Cappella Cornaro, Santa Maria della Vittoria, Róma, 1647–1652

imádkozása közben valójában Jézus életének egyes mozzanatairól elmélkedünk. „Legyen áldott az Üdvözlégymonotonitása, mely megtisztít bűneid monotonitásától!” (Szt. Josemaria Escriva).

Sorozatunk következő részében az affektív imát és szerzett szemlélődést kíséreljük meg röviden bemutatni.

Turjányi Ákos

Ajánlott irodalom: Avilai Szent Teréz: 1. A tökéletesség útja 2. Belső várkastély; Keresztes Szent János: 1. A Kármel hegyére vezető út 2. A lélek sötét éjszakája; Szalézi Szent Ferenc: Filótea

1. Katolikus Lexikon. 1931.

SZUBJEKTÍVEN – ISTVÁN ATYÁRÓL

Mint jó nevű pap érkezett ide hozzánk, híre megelőzte Őt. Az első hónapokban udvariasan vártam és figyeltem: mit tud ez az ember? Ő is kivárt, és figyelt, 4-5 hónapba tellett, mire felmérte közösségünket, egyházunkat. Majd beindult a módszeres építkezés: az országos átlaghoz képest amúgy is erős, jól szervezett egyházközség működését magasabb sebesség fokozatra kapcsolta. Új irányok, új célok, új programok, új közösségek, új arcok, új nevek

ki vezetése, az állandó hétközi szentségimádás bevezetése, és még sorolhatnám.

Mindezek mellett gyarló, hibákkal rendelkező ember is volt, hisz ez mindannyiunk esetében emberi mivoltunk velejárója. Én a tüzet, az új hangot, a lelkesítés és magával ragadás képességét értékeltem benne, nem a tökéletességét. De komoly éréren, jellemfejlődésen ment keresztül a nálunk töltött 9 év alatt, mint közeli munkatárs, ezt bizto-

san állítom. Alkalmam volt olykor közelről látni hibázásait, kétségeit, mélységeit, vívódásait, eleséseit. Hite, papi szolgálata elvitathatatlanul Istenben gyökeredzett, ezért mindig fel tudott állni, hibáit el tudta ismerni, bocsánatot tudott kérni, a „futást” újra tudta kezdeni. Számomra felszentelt papi mivoltában pontosan ezért az esendő emberségért volt értékes jellem, igazodási pont, megkérdőjelezhetetlen egyházi tekintély, értékteremtő ember.

Feltétlenül szót kell ejteni az egyházközségen kívül végzett hatalmas és értékes szolgálatáról is. Sokan vélekedünk úgy,

– mindez úgy, hogy szinte minden megmaradt a régiből, az „eddig voltból” is, ami értékes, ami életképes. Mindezt megélve az egyik egyháztanácsai lelki hétvégénkről hazatérve fogalmaztam úgy: új pünkösöd vette kezdetét egyházközségünkben.

Sokakat megfogott, megérintett az új hang, az új látásmód, ahogyan Istenről, Jézusról beszélt: elvont, dogmatikus szövegek helyett mindenki számára világos, érthető, egyúttal vágyakozást ébresztő gondolatokat közölt. Vágyat ébresztett az emberekben: keresni az Istent, kapcsolatba lépni Vele, és tovább mélyíteni a jó esetben már meglévő kapcsolatot. Rengeteg olyan új dolgot hozott a közösségünkbe, amelyek aztán segítették a lelkek kiteljesedését, illetve az új lelkek elköteleződését. Férfi, női, házaspáros lelkigyakorlatok, szentlélek szemináriumok, egyháztanácsai lelki hétvégék, beleállítás az amúgy már jól működő Alfa kurzusba, Szent Ignáci lelkigyakorlatok lel-

ki vezetése, az állandó hétközi szentségimádás bevezetése, és még sorolhatnám. Mindezek mellett gyarló, hibákkal rendelkező ember is volt, hisz ez mindannyiunk esetében emberi mivoltunk velejárója. Én a tüzet, az új hangot, a lelkesítés és magával ragadás képességét értékeltem benne, nem a tökéletességét. De komoly éréren, jellemfejlődésen ment keresztül a nálunk töltött 9 év alatt, mint közeli munkatárs, ezt bizto-

san állítom. Alkalmam volt olykor közelről látni hibázásait, kétségeit, mélységeit, vívódásait, eleséseit. Hite, papi szolgálata elvitathatatlanul Istenben gyökeredzett, ezért mindig fel tudott állni, hibáit el tudta ismerni, bocsánatot tudott kérni, a „futást” újra tudta kezdeni. Számomra felszentelt papi mivoltában pontosan ezért az esendő emberségért volt értékes jellem, igazodási pont, megkérdőjelezhetetlen egyházi tekintély, értékteremtő ember.

Feltétlenül szót kell ejteni az egyházközségen kívül végzett hatalmas és értékes szolgálatáról is. Sokan vélekedünk úgy, hogy ez István atya egyik legfőbb erénye: hangot talált a templomon, egyházközségen kívüli emberekkel. Hangot talált, és fel tudta szítani a környezetében lévő emberekben a vágyat, hogy elgondolkozzanak életük mibenlétén. Széliden, mélyen, hitelesen egy utat kínált az erre nyitottaknak, amelyre való rálépés már az egyén szabad döntése.

És nagyon-nagyon sokan hálásak itt Nagymaroson, hogy Ő rávezette őket erre az útra. „Kövessetek engem, és én emberek halászává teslek titeket!” szól a bibliai mondat, és István atya rendkívüli karizmát kapott ehhez a gyümölcstermő szolgálathoz, az „ember halászság” – hoz. Papi működésének értéke abban áll, hogy értelmes párbeszédet tudott kezdeni és kialakítani a nem hívó, nem templomba járó emberekkel is, jótékonyan erősítve össz városi polgárságunk szövetét, enyhítve a mindkét oldalon sajnálatosan és tagadhatatlanul meglévő előítéleteket.

De nemcsak a lelkek, hanem a kövek épülésére, azaz az egyházi ingatlanok felújítására, állagmegóvására is nagy hangsúlyt fektetett. Elévülhetetlenek az érdemei a Szent Márton közösségi ház létrejöttében, a templomunk teljes külső és belső megújulásában. E munkáknak, e folyamatnak mindvégig első számú, eltökélt vezetője volt, felszítva a hívek és a lokálpatrióta nagymarosiak adakozó kedvét, egyúttal sikeresen lobbizva az állami valamint egyházmegyei pályázati támogatások elnyeréséért.

Alkotott, hidat vert, épített. Tette mindezt hittel, meggyőződéssel, csaknem egy évtizeden keresztül városunkban, Nagymaroson. Istenben gyökeredző, hiteles lelki vezetőnk volt, egyúttal jó pásztora egyházközségünknek.

Ahogy a „Nagymaros Város díszpolgára” cím ünnepélyes átadásakor a laudációjában elmondtam: István atya nyomot hagyó, sziklára építkező ember.

Hogy melyek azok az alapok, amelyre feltette életét? A kérdésre válaszként Füle Lajos református költő négysoros versét idézem:

Hányszor kellett átírni már

Különféle tankönyveket

Sohsem kellett a Bibliát

Érvényes az idők felett

A jó Isten áldása kíséren további utadon atyám!

Heininger Ferenc
lelki és munkatárs

Mécs László

FÉNYT HAGYNI MAGUNK UTÁN

Az élet örök búcsúzás,
ó bárcsak tudnánk távozáskor
Fényt hagyni, mint a Messiás!
Belésszeretni a szívekbe,
apostolokba, mártírokba,
hogy átadják a századoknak,
a századok az ezredeknek!
Fényt hagyni, mint a Messiás!

Vagy legalább, mint az anyák,
kik egyre jobban megragyognak,
minél sötétebb lesz az éj
és minél jobban porlanak
a bánat – barna hant alatt.
Fényt hagyni, mint a jó anyák.

Vagy legalábbis, mint a Nyár,
amely almákba és diókba
szerette édes álmait
és édességével világít
a hosszú – hosszú tél alatt.
Fényt hagyni, mint a drága nyár.

Vagy legalábbis, mint a Nap,
melyet elnyelt az alkonyat,
de a legbúsabb éjben is
világít még a gyöngyvirágban,
a lilomban, mécsvirágban.
Az életünk olyan tűnékeny.
Óh, szent fényt hagyni volna jó!

„ISTEN HOZOTT” GONDOLATOK CSÁKI TIBOR ATYÁHOZ

Aminek most részesei vagyunk - mint Nagymarosi Egyházközség – teljesen természetes történés a magyarországi Egyház életében. Káplánok, plébánosok jönnek – mennek évente, tíz évente, harminc évente. (A harmincat azért írom, mert Monsberger Ferenc és Zimonyi János is 30 évet töltött plébánosként itt Nagymaroson, Horváth István esperes úr pedig 34 évet.)

És ebbe mindig belehalunk egy kicsit (nagyon), és ebbe mindig belehalnak Ők is, az áthelyezettek, akik ezekben a váltásoknak a leginkább a megszenvedői, hisz el kell engedni mindazt az élő szövetet, amelyet eddig szőttek, építettek. Felnézek ezért rájuk, mint szolgálókra, Isten valóban alázatos híveire, akik papi esküjükhöz híven ezekben az esetekben vélemény nyilvánítás nélkül tudomásul veszik püspökük döntését, és esetleges ellenkezéseiket, egyet nem értésüket (mert biztos, hogy legbelül van ilyen) megtartják maguknak. Itt kezdődik számomra az Isten hiteles szolgálata, mert akik ezt meg tudják tenni, azok valóban nem a világi dolgokban, hanem Istenben gyökereznek. Így ment el István atya, és így érkezett meg hozzánk Tibor atya is.

Tibor atya, aki az első vasárnapi szentmiséjén elmondta, hogy ebbe – Vác elhagyásába – belehalt Ő is, de nem volt kérdés számára, hogy most itt, az új helyén, Nagymaroson kell „teljes szívéből, teljes lelkéből, teljes elméből” szolgálnia Urát, és a reá bízott nyáját, közösséget, Egyházközséget. (És persze még ugyanilyen módon zebe-gényi testvéreinket is.)

Látva elkötelezettségét, őszinteségét, tiszta, mély emberségét, sokunk számára nem kérdéses, hogy ezt így, ebben a formában meg is fogja tenni. Ha hagyjuk, ha engedjük, ha szeretjük Őt, és befogadjuk. Ha a baráti jobbnak jobbot nyújtunk, ha a változtató, újító szándéknak nem gáncsvetőivé, hanem társaivá válunk, ha a habitusában teljesen más embert elfogadjuk olyannak, amilyen, és nem hasonlítgatjuk az elődjéhez.

Tibor atya megérkezett! Mostantól életünk része, mint ahogy mi is az Ő életének részeseivé válunk, válhatunk. Hiszem, hogy mindannyiunkban meg van erre a szándék, a nyitottság, a vágy.

Kívánom, hogy így legyen.

Imáinkban kérjük, hogy így legyen.

Isten hozott Tibor atya – haza érkeztél! Vedd birtokba, ami az Úr által a Tiéd, és vedd számba a Rád bízottakat, hogy jó pásztoruk lehess!

István atyát azzal engedjük el: menj békével, küldetésed van!

Téged így fogadunk: teljesedj ki közöttünk, mert küldetésed van!

*Az Úr áldása kísérje utadat és Egyházközségünket.
Szeretettel és békével*

**a Nagymarosi Egyházközség,
benne Heining Ferenc világi elnök**

„Kívánok neked szeretetet, erőt, hitet és bölcsességet,
javakat és aranyat, elegendőt ahhoz, hogy segíthess másokon.
Kívánok dalokat, de áldott csöndet is,
És Isten édes békéjét, amikor egy nap véget ér.”

Dorothy Nell Mc Donald

SZERETETTEL KÖSZÖNTÖM A KEDVES TESTVÉREKET!

Augusztus 1.-től a püspök atya Nagymarosra, hozzátok küldött lelkipásztorok. Az elmúlt években már szolgáltam a Dunakanyarban, de azért szeretnék bemutatkozni: 1956-ban születtem Kiskunfélegyházán, Szegeden érettségiztem, Nyíregyházán gépész üzemtechnológiai diplomát szereztem, majd két évig dolgoztam. A katonaság után teológiát tanultam Budapesten, 1986-ban szenteltek pap-pá. 1987-ben vallásszociológiából doktorátust szereztem. Pesterzsébeten, Dabas-Sárin és Vácon voltam káplán. 1991-1992-ig a váci Szent József Kollégium igazgatója majd 1993-1996-ig a váci Karolina Katolikus Általános Iskola igazgatója voltam. 1996-tól Verőcén majd 2001-től 2014.-ig Monoron voltam plébános. Tanítottam a Váci levelező teológián, a Sapientia hittudományi főiskolán. 2014-től 2020-ig a Váci Fehérek templomában szolgáltam. Ezzel párhuzamosan a Püspök úr rám bízta a katolikus iskolák felügyeletét. Ezen a nyáron Nagymarosra és Zebegénybe kaptam plébánosi kinevezést. Kérem ebben a testvérek segítségét. – A Názareti zsinagógában Jézus egy szombaton felolvasásra jelentkezett. Izaiás próféta könyvét adták neki, ahonnan ezt olvasta: „Az Úr lelke van rajtam, elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, szabadulást a foglyoknak, gyógyítsam a megtört szívűe-

ket”. Jézus azt a küldetést, amit az Atyától kapott, átadta az apostoloknak. „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket”. Az egyház küldetése ez: Örömhírt vinni, evangéliumot vinni a szegényeknek, szabadulást hirdetni a mindenféle szellemi rabságban szenvedő embereknek, gyógyítani a megtört szívűeket, a kiégett, kiüresedett, formálissá vált emberi kapcsolatokat.

Ebbe a küldetésbe szeretnék bekapcsolódni. A plébánián lassan befejeződik a felújítás. De a plébánia nem egy „hely”, hanem sokkal több. Istent és egymást szerető emberek közössége. Ennek a plébániának az építése folytatódik. A II. Vatikáni zsinat óta látjuk, hogy az Egyházért mindannyian felelősek vagyunk. „A Krisztusi plébánia megszületésének első fázisa, hogy megtanuljunk elfogadni egymást Krisztus szeretetével! Ebből az egymást szerető közösségből kinőnek a plébánia felelősség-hordozói, felelősséget hordozó csoportjai. Ezek a kis közösségek mint só, mint kovász vannak jelen az egyházban. Velük együtt szeretném építeni közöttetek Isten Országát.

*Szeretettel: Csáki Tibor
plébános*

Horváth Lóránd

IMÁDSÁG

Uram, ó add, ne legyek más

Mint egy szelíd simogatás,

Sóhajítás, ha fáj valami,

Tudják sokan meghallani.

A csend legyek, amely zenél

S a végtelen békéből él,

Szirom legyek, lenge illat,

Melytől szépül a pillanat.

Uram, ó add, hogy az legyek,

Amit várnak, a szeretet,

Vér legyek, mely fellobog

Ha ütik a gyengét, rabot.

A szó legyek, mely felsikolt:

“Átkozott, aki lelket olt!”

Legyek vád, s a gyötremem

A gyilkoson, az emberen.

Uram, ó add, ez egyet add,

A víz legyek, mi enyhét ad,

Kenyér, amely örökké kell

S nem kérkedik lételevel,

Öröm legyek, határtalan,

Csorduljon a szívem, szavam,

Áldás legyek haló szájon,

Hogy a vétek már megálljon.

NAPLÓ, 2020 NAGYBÖJT

2020 tavaszán egy igazi NAGYböjt kezdődött el. Persze nem csak minket, de nagyon sok népet érintett a világon. Sokan mondogatták, „történelmi időköt élünk.” Talán még túl friss az élmény ahhoz, hogy jól essen feleleveníteni ezeket a történeteket, de mivel még benne vagyunk, segíthet, ha az elmúlt időszakban megkeressük azokat a nagyszerű dolgokat, amik akkor erőt adtak, és amik most is segítségünkre lehetnek.

Kicsit szemezgetni szeretnék abból, amit olvashattunk egyházközségünk levelezőlistájában. Azt tapasztaltam, hogy a megszorításokról szóló hírek mellett ott voltak azok a gondolatok, amikkel segíteni próbáltuk egymást.

Az imalánc márciusi imáit az egyházközségünkért mondtuk; „hogyan Jézus értünk vállalt szenvedései, értünk ontott Vére, értünk mondott minden imája, és irántunk érzett minden szeretete, amit a kereszttűt közben mondott, érzett, kiontott... áradjon ki Közösségünkre”.

Már dúlt a járvány Olaszországban, amikor a Szűzanya Medjugorjei üzenetében arra buzdított minket, hogy

mutassunk példát a szeretetre, ne csak szóval, hanem cselekedetekkel és tiszta érzésekkel, hogy ne ítélkezzünk, hanem szeressünk, és terjesszük az igazságot, mely az Örök Istenről tanúskodik. Hogy virrasszunk, imádkozzunk. Hogy ne féljünk, hanem Jézus fényével törjük meg a sötétséget, mely be akar borítani minket.

Ferenc pápa a nagyböjti üzenetében március elején arra szólított minket, hogy adakozzunk „Az alamizsna egy igazságosabb világ felépítésében való személyes részvétel formája. A felebaráti szeretetnek megfelelő megosztás az embert emberibbé teszi, a felhalmozás viszont azzal fenyegeti, hogy csúffá válik, mivel önzésébe zárkózik... Az ima, a böjt és az alamizsna, ez a három legyen kísérlőnk nagyböjti utunkon” – írta a Szentatya.

Megrázott minket, hogy eltűnt a szenteltvíz a szenteltvíz tartókból, nem foghattunk kezét a szentmise alatt, mindenütt fertőtleníteni kellett. Ekkor azokkal a gondolatokkal segítettük testvéreinket, hogy a békeszertartáson való fejhajtás is nagyon jó formája annak, hogy felindítsuk magunkban a testvéreink iránti kiengesztelődést,

vagy olvashattuk Papp Miklós atya gondolatait; „Krisztus személyességet akar, nem mágikus-automata kegyelmet. A szentelt víztől és a szentségektől senki ne várjon mágikus oltalmat, az már-már istenkísértés lenne, hiszen szeretet és hit nélkül mi akarnánk „kikényszeríteni” Isten beavatkozását.”

Amikor az országban vészhelyzetet hirdetett ki a kormány, nemzetközi és közösségi csoportos imák indultak. A lengyel testvéreink, a Karizmatikus Megújulás Nemzetközi Szolgálata, és papjaink arra buzdítottak minket, hogy imádkozzunk. Átéltük azt az erőt, amikor távol ugyan egymástól, de egy időben ezrek imádkozzák ugyanazt.

Nagyon jó volt olvasni azokat a sorokat, amikor praktikus tanácsokat kaptunk az átgondolt vonatkozásokhoz a bejárók számára.

Beindult a távoktatás, és voltak, akik most is másokra gondoltak előbb, és segítségüket ajánlották föl az érettségizőknek a felkészüléshez.

Nálunk már megszokott gyakorlat volt, hogy online módon részt vehetünk a szentmisén, most viszont hétköznapokon is éltünk ezzel a lehetőséggel. A templomunkból országos közvetítés is beindult.

Rendkívüli volt televízió út látni Ferenc pápa Urbi et Orbi áldását, melyet az üres Szent Péter téren adott. Nagyon erőteljes volt a Szentatya üzenete is;

„Úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban... A vihar által lehullottak a sztereotípiák álarcai, melyekkel álcáztuk az „egónkat”, amelyet soha nem érdekel semmi más, csak önmögünk imázsa; ugyanakkor újra lelepleződött az az (áldott) közösséghez tartozásunk is, amelyet nem tagadhatunk meg: testvérként összetartozunk... Az Úr megszólít minket, és viharunk idején arra hív meg, hogy ébredjünk fel, aktivizáljuk a szolidaritást és a reménységet, mivel ezek szilárdságot, támaszt és értelmet adhatnak ezeknek az óráknak, amikor látszólag minden hajótörést szenved.”

Sokat tanulhattunk ebből az időszakból, például azt, hogy ez a helyzet minket is „intézkedésekre” sarkall. Változtatásra hív, átgondolásra, hogy vajon „fenntartható-e” az a viselkedés-, és létforma, ahogy napjainkat éljük? És most nem csak az anyagi oldalára gondolok, persze ez is nagyon fontos, hanem az Istenhez, emberekhez, közösségeinkhez, munkánkhoz való viszonyainkra. A másik tanulság, hogy a nehéz helyzetekben is ott vannak azok a szépségek, kegyelmek, amikhez fordulhatunk, amikbe kapaszkodhatunk. Ezeket viszont meg kell keresnünk.

Zoller Andrea

„Ne aggódjatok tehát a holnapért”

Én ahhoz a különleges évfolyamhoz tartozom, akik idén májusban leérettségiztek. Sokaktól hallom, hogy milyen szerencsések vagyunk, hogy milyen nagyot nyertünk ezzel. Azonban volt ennek egy másik oldala is, ami nem csak a könnyed sikerről szólt.

Márciusban, amikor beütött a járvány, bezárták az iskolákat, és egy szempillantás alatt teljesen felborult a

felkészülésünk beütemezése. Számos kérdés kavargott bennem: lesz-e érettségi, hogyan lesz megtartva, hogyan fogunk felkészülni, el fogják-e halasztani, és még sok-sok hasonló aggodalom töltött el engem. Emiatt ingerlékeny voltam, és valós félelem volt bennem a jövőt illetően. Egyik este apukám, látva idegességemet, megkérdezte, hogy minek aggódom olyan dolgok miatt, amikre egyáltalán nincs ráhatásom. Ekkor nagyon elgondolkodtam, elkezdtem felismerni, hogy mindaz, ami megkeseríti a hétköznapjaimat, kívül áll a befolyásolási körömben; egyszerűen hiába aggódom többet miatta, én nem fogom tudni megoldani.

A fenti kis megvilágosodás számomra a járványhelyzet egyik legnagyobb tanúsága volt, és új értelmet nyert a sokat hallott felszólítás: „Bízd életedet Krisztusra!” Szent Máté evangélista gyönyörűen írja a 6. fejezet 34. versében: „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” Fontosnak tartom, hogy merjük valóban Isten kezébe helyezni a problémáinkat, nehézségeinket, és legyen bátorságunk beismerni, hogy egy ponton túl már nem tudjuk irányítani az életünket körülölelő eseményeket.

Miután megtörtént bennem ez a szemléletváltás, és oda tudtam adni Istennek az érettségi körüli bizonytalanságot, egészen máshogy tudtam felkészülni a májusi vizsgákra. Amit meg tudtam tenni, azt megtettem; tanultam, készültem, de amire már nem volt ráhatásom, azt odaadtam a Jóistennek, és hirtelen a bizonytalanságot felváltotta egy belső bizonyosság: mindegygyé vált, hogy lesz-e érettségi, hogy hogyan és mikor lesz megtartva. Tudtam, hogy bárhogy is lesz, Isten számomra a lehető legjobb helyzetet fogja megteremteni.

Drobilich Domonkos

A SZŰZANYA 2020. AUGUSZTUS 25-I, MEDJUGORJEI ÜZENETE

Drága gyermekek! Ez a kegyelem ideje. Gyermekeim, veletek vagyok és újra hívlek benneteket, térjete vissza Istenhez és az imához, míg az ima örömmé nem válik számotokra. Gyermekeim, nincs jövőtök, sem békétek mindaddig, míg életetek nem a személyes megtéréssel és a jó irányba történő változással kezdődik. A rossz meg fog szűnni és béke fog uralkodni a szívetekben és a világban. Ezért, gyermekeim, imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok. Veletek vagyok és közbenjárok mindnyájatokért Fiamnál, Jézusnál. Köszönöm, hogy választatok hívásomra.

A MAGYAROK NAGYASSZONYA, NAGYMAROS KINCSE OHMANN BÉLA (1890-1968) – PATRONA HUNGARIAE

A képzőművészeti alkotások egyik gyakori témája Madonna a gyermekkel. A legenda szerint Lukács evangélista festette meg először Szűz Mária képét. Madonna képek már a római katakombákban is előfordulnak. A

korai időkben készült alkotásokon merev tartásban, természetellenes pózban tartja gyermekét az anya.

A bizánci (keleti keresztény) művészeti alkotások is megközelíthetetlen méltóságának festik le Máriát, aki tulajdonképpen az ölében ülő gyermek trónja. Az ikonok hol mély tónusú, hol ragyogó fényességű arany háttérrel kaptak. Legismertebb példája az 1100 körül Oroszországban készült Vladimiri Istenanya. Az ábrázolásokban a legnagyobb változást a reneszánsz kora hozta meg. Az itáliai

festők általában a pártfogóik, mecénásaik feleségét festették meg Madonnaként, így sokkal közelebb álltak a hétköznapi ember életéhez. A természetben, játékos helyzetben, otthoni körülmények között ábrázolták Máriát a gyermekével. Artemisia Gentileschi festette a kor kifejezetten merésznek számító Madonna-képét (1609), amelyen Mária szelíden a mellét kínálja a kis Jézusnak. Az egymást követő évszázadok képzőművészei még nagyon sok formában és módon örökítették meg ezt a témát, de a reneszánsz és a kora barokk idők képeinek szépségét nehéz felülmúlni. Hasonló volt a fejlődés a szobrászatban is, ahol mindinkább az álló Mária-szobrok váltották fel a korábbi, trónoló Madonnát.

Városunk is büszkélkedhet egy Madonna szoborral, mely nagy küzdelmek árán került Nagymarosra. A szobor alkotója Ohmann Béla, dr. Schönfeld Rózsi nagymarosi háziorvos férje volt. Az alkotást Ohmann Béla

szobrászművész javaslatára és kifejezett kérésére hozták el a Székesfehérvári Püspöki Könyvtárból, ahonnan nagy nehezen engedték el.

Horváth István nagymarosi esperes plébános személyes közbenjárásának is köszönhetően 1967-ben, a Lézem teherautójával érkezett meg a szobor a nagymarosi római katolikus templomba. Akik segítették „hazaérkezését” Horváth István esperes plébános, id. Horváth Antal, Horváth István, ifj. Horváth Antal, Scheili Mátyás és a sofőr, Palotai Ernő.

Néhány tudnivaló a szobrászművészről: Ohmann Béla (Budapest, 1890. március 6. – Budapest, 1968. március 21.) szobrász, éremművész. Simay Imre és Mátrai Lajos növendékeként az Országos Magyar Királyi Iparművészeti Iskolában tanult, 1919-ben kapott diplomát. Olaszországban, Németországban és Franciaországban járt tanulmányúton. 1921-ben az Iparrajziskola tanárává nevezték ki, majd 1937-ben a díszítőszobrász szakosztály vezetője lett. A kardokkal ékesített koronás aranyéremkereszt, a magyar, osztrák és bolgár háborús emlékérem, a római egyházművészeti kiállítás arany-

érmének, az állami nagy aranyérem, stb. tulajdonosa, számos művészeti díj nyertese. Az Országos Magyar Iparművészeti Társaság választmányi tagja és propaganda-bizottságának elnöke, a Magyar Iparművészek Országos Egyesületének választmányi tagja. A Nemzeti Szalonban 1941-ben rendeztek egyházművészeti kiállítást, amelynek belsőépítészeti terveit – az 1934-es római II. Arte Sacra kiállításához hasonlóan – Árkay Bertalan készítette. Ezen a tárlaton Ohmann Bélától a Patrona Hungariae című művének gipszmintája volt látható. Az alkotáson a magyar Szent Koronát szárnyas angyal tartja a Madonna feje fölé. Ez a műve itthon nagy állami aranyérmet, a milánói egyházművészeti kiállításon ezüstérmet nyert, majd a hársfából készült (1938 k.), 283 cm magas szobor a nagymarosi plébániatemplomba került. 1944-től 1950-ig, nyugdíjazásáig a műszaki egyetem épületszobrászati tanszékén tanított. A neoklasszicizmus követője. Minden jelentős hazai és külföldi kiállításon részt vett. Számos síremléket, kispasztikát, érmet és emlékművet készített, valódi műfaja azonban az épületszobrászat volt. Önarckép-plakettjét 1921-ben, önarckép-érmét 1950-ben készítette. Saját síremléke a nagymarosi temetőben található. A Patrona Hungariae című szobor a Szent Márton Közösségi Ház felavatása óta (2014. május 19.) a nagyterem díszhelyén áll. Ezen kívül a Plébánia udvarán álló Szent Margit szobor és az Elsővölgyi Óvoda falát díszítő dombormű is Ohmann Béla alkotása.

Döbrössy Mihályné Valentin Kriszta

Fotók: Döbrössy Mihályné Valentin Kriszta, Láng András
www.erdekesfehervar.blog.hu

Felhasznált irodalom:

Prohászka László: *Ohmann Béla életműve*;
Soós Ferenc: *Magyar Numizmatikusok Panteonja*

ÚTMENTI KERESZTEK NAGYMAROSON

Renovált kereszt a Szent Imre téren, Csengery Árpád közsobrász munkája

Útmenti keresztet először a középkorban állítottak. Szerepük a napi gyakorlatban a tájékozódás segítése volt. Földrajzi tájegységek végének/kezdetének jelzésével, átvitt értelemben pedig a lelki eligazodást szolgálják, figyelemztetnek a határok (kezdet és vég, magasság és mélység) jelentőségének felismerésében.

Magyarországon a keresztállítás szokása a 18. században vált igazán gyakorivá, a legtöbb 1850-1930 közötti. Ezen keresztet döntő többségét nem az Egyház, hanem a hívek állították. Az Egyház csak felszentelte, megáldotta ezeket a kereszteteket. A szentelés nagy ünnepséggel, a helyszínen bemutatott misével és prédikációval történt. Legtöbbször fogadalomból, hálából emeltettek keresztet házuk előtt, birtokuk végében, illetve útkeresztződés mellett. Az ilyen keresztet legtöbbször arról a személyről vagy családról nevezte el a köznyelv, aki állította. Néha több ember, esetleg az egész faluközösség adakozására volt szükség egy-egy kereszt fölállításához. A kereszt-

tek egy része régi sorcsapások, egyéni tragédiák emlékét idézi. Ez gyakran elnevezésükben is tükröződött.

A falubeli és határbeli keresztet gondozását, tisztítását, virágozását az alapító család, vagy ennek kihalása, esetleg elköltözése után a környéken lakók, leginkább asszonyok, lányok végezték.

Nagymaros területén és határában összesen 9 db útmenti kőkereszt található, melyeket 1800-1890 között állítottak. A legrégebbi, Tardos bányai mészakő („magyar márvány”) kereszt a Fő téren található, melyet Rixer Mihály, Maros bírája készíttetett 1800-ban. Időrendben a következőt Galszter Rozália állította Jézus Krisztus emlékére 1859-ben. A környék szikláiból emelt kereszt a temető bejárata előtti sarkon áll. A Szent Imre téren lévő puha mészkőből készült, Emmer József családja készítette 1861-ben. Tavaly adományból sikerült gyönyörűen renoválni.

Van egy kereszt, amiről ma már sokan talán nem is tudnak, mert Nagymaros határán kívül, a második sorompónál, a 12-es út mentén, a Dunához vezető földút mellett fáktól, növényektől eltakarva található. A környékbeli hegyi kőből készült keresztet Heuer János és Henrik, valamint utódaik állították 1868-ban.

Az Elsövölgy utcánál lévő kereszt

A Fő téren lévő kereszt

Az Elsövölgy és a Rákóczi út sarkán található szürke vulkanikus, ún. patakkő keresztet a Flamich család emeltette 1872-ben egy, az 1848-49-es szabadságharc idején tisztázatlan körülmények között meghalt családtagjának emlékére.

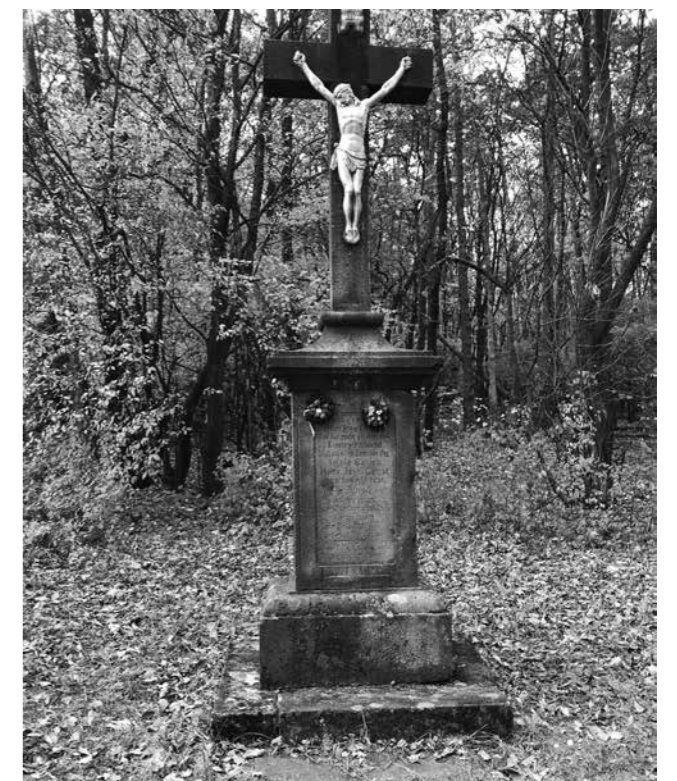
1880-ban két keresztet is állítottak. Az egyiket a Fehér hegyen – ez vulkanikus kőzetből készült – Emer Jakab és felesége jóvoltából Isten dicsőségének emlékéül. A másik kereszt, az ún. Égett asszony keresztje a Csapáson található. A keresztet Kögel István emeltette szeretett lánya emlékére, aki teherbe esett, és szegényében ezen a helyen petróleummal leöntötte, majd felgyújtotta magát, és égési sebeibe belehalt. A kereszt az Ipoly Erdő Zrt. -nek köszönhetően hamarosan renoválásra kerül.

A két legfiatalabb kereszt közül az egyik a jelenleg a Német utca - Dózsa György út sarkán (korábban a Német utca Millennium sor sarkán) álló, mely fehér mészkőből készült 1887-ben, több hívő és önkéntes adományozónak köszönhetően. A másik a Rókus kápolnánál található, szintén fehér mészkőből készült, Niedermüller György állította Isten tiszteletére 1890-ben.

A kilenc kőkereszt közül hármat egyszer már renováltak az 1930-as években. A már felújított Szent Imre téri, és a hamarosan megújuló Égett asszony keresztjén kívül a többi is olyan állapotban van jelenleg, hogy rövid időn belül halaszthatatlan lesz a felújításuk, és nem csak azért, mert némely ezek közül különösen balesetveszélyes lesz, hanem mert tartozunk annyival elődeink nagylelkűségének, erőfeszítésének és gondoskodásának, hogy mi is gondját viseljük a kereszteteknek, utódaink-

A Dózsa György úti kereszt

Égett asszony keresztje a Csapáson

nek is hirdessék az Úr dicsőségét és végtelen szeretetét. Nagyszerű lenne, ha hasonlóan ahhoz, ahogy a keresztet állították, több hívő közösen tudná támogatni egy-egy kereszt renoválását.

Honti Imre

MI ÚJSÁG A KARITÁSZ HÁZA TÁJÁN?

1. HÁLÓ-HÓNAPOK.

Március közepén, a karantén kezdetekor az önkormányzat kapta feladatát a 70 év felettiek otthoni ellátását. Ennek megszervezésére a Karitást kérték fel. Munkacsoportunknak van ebben némi tapasztalata, hisz mindig is igyekeztünk „területi felelősi” rendszerben dolgozni. Valamiféle területi felosztás tehát megvolt. Az viszont teljesen új volt, hogy az összes 70 év feletti szerepelt az ellátandók listáján, olyan emberek is, akik normál körülmények közt minden szempontból tökéletesen elintéznék mindent maguk körül. Így több mint 200 emberről kellett ténylegesen gondoskodni: bevásárlás, gyógyszerkiváltás, csekkbefizetés.

Új helyzet elé állított az is, hogy a Karitásztagok legalább fele szintén karanténba került, és a feladat a fiatal munkatársakra hárult. Hiába igyekeztünk egy-egy körzetbe az ott lakók közül segítőt keresni, így is nagyon nagy volt a teher. Képzelnék el pl., hogy a népes Fehérhegy egyetlen ember nyakába szakadt! A helyzet akkor változott pozitív irányba, amikor az óvodák bezárása után az itteni dolgozókat erre a feladatra irányították át. Ettől kezdve egy vadonatúj szolgálat alakult ki, aminek a HÁLÓ nevet adtuk. A Karitász vezetés mellé pedig Marafkó Dóri lépett be koordinátorként.

A teljesített feladat számai: 29 körzet, 51 munkatárs, 92 család számára bevásárlás, 76 családnak gyógyszerkiváltás, 110 adag ebéd kiszállítás. Összesen 250 család segítése. Azt hiszem, közmegelegedésre sikerült ezt a feladatot teljesíteni.

Mik a tanulságai és gyümölcsei ennek a munkának? A Karitász fontos pillére a helyi szociális hálózatnak. A város vezetése és lakói számítanak ránk! Ez viszont nagy felelősség!

Fiatal munkatársaink a „mélyvízbe dobva” remekül megtanultak úszni...

Bejárátódott a kapcsolat az újonnan indult Szent Lőrinc Szolgálattal, akik a gyógyszerkiváltásban nyújtottak segítséget.

Nagyon sok jó kapcsolat szövődött egyházon kívüli emberekkel is, akikkel együttműködtünk, és akiket segítettünk. Felemelő pillanatokat éltünk át! Itt is érvényes, amit oly sokszor megtapasztaltunk már: a siker nem a mi érdemünk, de mi lettünk hozzá!

2. OLTALOM

A tavalyi KUCKÓ felújítás során a hátsó bejáratú helység, a „mosókonyha” tatarozására már nem került sor. Tavaszra terveztük a romos állapotú helység rendbetételét. Épp hozzákezdünk a munkához, mikor egy családi krízis kapcsán egy fiatal asszony utcára került. Nagyon kért, hogy fogadjuk be. Bár még hetekig „csöveznie kellett” a felújítás befejezéséig, végül egy takaros kis szobába beköltözhetett. Óriási öröm volt ez neki, nekünk pedig alap-

vetően egy jó érzés, hogy biztonságba tudtuk őt helyezni. Mély, személyes tapasztalat volt átélni védencünkkel, milyen tektonikus erők mozognak egy ilyen helyzetben! A konkrét segítségnyújtásban csak néhányan vettünk részt, de az egész közösség intenzív imája nagyon sokat számított! Talán ennek köszönhető, hogy a helyzet egy időre megoldódott. Az asszonyka megfelelő intézménybe került, és egy nagyon rossz minták és beidegződések alapján működő családban talán kizökent a kerék a káros nyomból.

3. KUCKÓ HELYZET

A karantén alatt zárva volt raktárunk. Elképzeltető, mi csoda beáramlás kísérte a nyitást! Szerencsére sikerült más településekre is juttatni „javainkból” így talán nem fulladunk bele, és normalizálódik a helyzet. Összességében azért elmondható, hogy a felújítás után az emberek megértették, amit kértünk. Alapvetően sokkal jobb állapotú holmikot hoznak, és nem lomtalanításnak tekintik a Karitást. Mindenkit hívunk, jöjjön nyugodtan válogatni – akár saját időpontban is –, nem rosszabb a felhozatal, mint egy átlagos turiban!

4. TŰZIFA PROGRAM

Még egyszer szeretném köszönetünket kifejezni a júliusi erre irányuló templomi gyűjtéssel kapcsolatban! Több mint 200 000 Ft gyűlt össze, emellett többen felajánlották, hogy a futamidő végéig (október) egy-egy a fizetésben elmaradt család havi részletét átvállalják. Az Erdészet pedig már készíti a fát, amit október elején ki is szállítanak majd.

5. TOVÁBBIK

A soron következő program a Teremtés Hete szept.27 és okt.-4 között. Erről az alábbiakban olvashattok.

Tibor atyával még nem tudtuk a részleteket átbeszélni. Az azonban kiderült, hogy a lényegben teljesen egy nevezőn vagyunk, és ez nagy öröm! Ti. hogy a Karitász a kereszténység „illusztrációja”, gyakorlati bemutatója. Emellett pedig az evangelizáció erős eszköze, amely által olyan emberekkel is kapcsolatba tudunk kerülni, akik maguktól talán nem jelennének meg a templomban.

Dr. Rendessy Annamária

Teremtés Hete

Idén szeptember végén újra hív a Teremtés hete! Arra hív, hogy hagyjuk magunkat elbűvölni az Atya természetbéli ajándékaitól; rácsodálkozni tulajdon kicsinységünkre; megdöbbenni önnön lábnyomunk miatt; meghökkenni azon, hogy másként is lehet „jól” élni! Idén szeptember végén újra hív a Teremtés hete! Arra, hogy hitéletünkben a Földre is testvérként gondoljunk; hogy jobban értsük felelősségünket; hogy a „kevesebb

több” elve ne önsanyargatás legyen; s hogy mindehhez gyakorlati tanácsokat is kapjunk a hozzáértőktől. Idén szeptember végén újra hív a Teremtés hete! Mert megérdemli a Földünk, a közösségünk, a családjunk. *Gyere, s hozz magaddal egy kérdést, egy ötletet és – némi nyitottságot!*

Halupka Gábor

FELHÍVÁS

Bizony sokszor fogjuk a fejünket, mikor megjön a villanyszámla! Rögtön elkezdünk vadul gondolkozni, miből is tudjuk ezt kifizetni? Arra viszont sokkal kevesebb erőfeszítést fordítunk, hogy lehetne-e valahogy ezt az összeget csökkenteni? Pedig egy háztartásban számtalan lehetőség van az energiafogyasztás csökkentésére, mégpedig úgy, hogy közben „komfortérzetünk” nem is csökken! (nem kell gyertyavilágnál lefeküdni...) Vannak olyan lehetőségek, amelyek kisebb-nagyobb ráfordítást igényelnek, de vannak olyanok is, amelyeknél a gondosság, odafigyelés hoz eredményt. Egy okosan kivitelezett energiacsökkentési program által 10-20%-os költségszűkítés is megvalósulhat!

Ha szeretné megtudni, hogy az Önök háztartásában melyek ezek a takarékosági lehetőségek-szívesen segítünk! A szeptember végén a karitász által szervezett „Te-

remtés Hete” program keretében lehetőség van arra, hogy egy ehhez értő szakember – egyébként karitász tag – elmenjen Önökhöz, és Önökkel együtt áttekintse az energiacsökkentési lehetőségeket. Milyen a nyílászárók állapota? Milyenek a háztartási gépek? Milyenek a család energiafelhasználási szokásai? Ezek alapján közösen kialakíthatnak egy testreszabott energiacsökkentési tervet.

A program keretében most összesen 5 család meglátogatására van lehetőség. Azok között, akik részt vesznek a programban, egy 50 000 Ft-os utalványt sorsolunk ki, melyet energiatakarékossági beruházásra lehet fordítani.

A programra a karitász tagoknál lehet jelentkezni. (ketten közülünk: Halupka Gábor 30 463 8909, Tóth Anikó 30 350 4595)

Hirdetmény KÖZÖSSÉGI MUNKA

Középiskolásokat Közösségi Munka feladatuk teljesítésére a helyi karitász is tud fogadni. Elsősorban általános iskolások korrepetálásához (alsósok és felsősök) várunk fiatalokat. Iskolájuknak az Egyházmegyei Karitásznál kell bejelentkezni (Vác, Hattyú u.1.), ők intézik a szerződéskötést és a kiközvetítést csoportunkhoz. Akit érdekel ez a lehetőség, Hortoványi Emőkénel tudakozódhat a részletekről.

HEGY – KERESZTÉNY GÓLYATÁBOR

Augusztus első felében lehetőségem volt részt venni a HEGY keresztény gólyatáborban, Bodajkon, ahol nagyszerű öt napot tölthettem velem egyidős, friss egyetemistákkal. A tábor az összes

egyetem gólyáinak meg van hirdetve, amin idén több, mint 100 lelkes fiatal vett részt. Én, személy szerint hatalmas élményekkel tértem haza, így kedves középiskolások, ha pár év múlva egyetem előtt álltok majd, emlékezzetek erre a szuper lehetőségre, és semmiképp ne hagyjátok ki!

Olyan fiatalokkal ismerkedhetsz meg, akik nyitottak az új emberek és a világ felé, és stabil, keresztény háttérrel rendelkeznek. Egy perc holtidő nincs, végig színesebbnél színesebb programokon vehettek részt. Időpontja nem üti az egyetemi gólyatáborokat, így nyugodtan el tudsz menni akár mindkettőre. Nagyon sok egyetemi közösség kiindulópontja a HEGY, így az egyetem mellett nagyszerű közösségekhez is könnyebben tudsz majd csatlakozni.

A közösségi oldalakon számos további információt találhattok, érdemes követni őket, szuper videók és volt gólyák tanúskodnak az elmúlt évek táborairól.

„Ti vagytok a világ világossága. A hegyre épült várost nem lehet elrejtetni.” (Mt 5,14)

Drobilich Domonkos

Hittanos kirándulások

Zebegényben

Gondoltam, a hosszú otthonlét és az elmaradt hittantábor után jó lenne, ha legalább kirándulni el tudnánk menni a gyerekekkel. István atyával megbeszéltem, hogy nyakunkba vesszük az erdőt, és meg sem állunk Zebegényig július 17-én. Deme Kati és Gyarmati Ági voltak segítségemre, persze hitoktató kollégám, Strausz Kálmán sem maradt otthon. A meg sem állunk Zebegényig tervet nem sikerült megvalósítani, hiszen a száz lépcsős és az Elsővölgy megmászása után alig vártuk, hogy megpihenhessünk a Csapáson. Kálmánnal meg is állapítottuk, hogy minden órát ott kellene tartani, nem lenne gondunk a fegyelmezésre, mert a gyerekek (szám szerint 23-an) legalább fél órán keresztül meg sem szólaltak, csak pihegtek. Zebegényben Kósa Mónika várt minket a plébánián, majd együtt sétáltunk át a templomba, ahol párhuzamot vontunk a mi templomunkkal. Ezután réteseztünk, Kálmán bácsi vezetésével nagyot játszottunk, végül hajóval jöttünk haza.

Visegrádon

Második kirándulásunkra augusztus 19-én került sor. Ennek a kirándulásnak különösen örültünk, hiszen új plébánosunk, Tibor atya velünk tartott egész nap. Így meg tudott ismerkedni a résztvevő gyerekekkel. 30 gyermekkel látogattuk meg előbb a visegrádi templomot, ahol Kati kolléganóm várt minket, majd a várat hódítottuk meg. Miután a várban mindent felfedeztünk, és az ügyesebbek a házukat is megtalálták, valamint az összes gyere-

ket kalodába zártuk pár percre, (itt jegyezném meg, hogy ők akarták,) a nap gyerekek által leginkább várt pontja következett: elmentünk bobozni is. Mindenki két kört mehetett, pillanatok alatt párba álltak, Kálmánnal mi is boboztunk, hisz a kicsik nem mehettek egyedül. Ez számomra nagy próbatétel volt, mert egyszer boboztam eddig, az is vagy 15 éve volt, és én igencsak féltem, állítom, Sári és Olívia bátrabbak voltak. Mielőtt hazakompoztunk volna, még fagyiztunk is Visegrádon. A gyerekek rengeteg élménnyel tértek haza.

Itt szeretnék köszönetet mondani Gicunak és Katinak, akik az első kiránduláson velünk tartottak, Kálmánnak, aki mindkét kiránduláson a játéklefelelős volt, Tibor atyának, hogy az egész napját átszervezte miattunk, és szeretettel, sok figyelemmel fordult a gyerekek felé, Kósa Móninak és Szabóné Mayer Katalinnak, akik a két templomot bemutatták nekünk.

Külön szeretnék köszönetet mondani Jung Csabának, az Atlantis Visegrád Club Kft-nek, hogy a kompon ingyen utazhattunk, valamint a Pilisi Parkerdő Zrt-nek, hogy a várba is ingyen mehettünk be. Köszönjük Békefi Andrásnének a segítségét.

Számomra nagy örömet okozott, hogy a kirándulásokra olyan gyerekek is jöttek, akikkel korábban csupán az iskolai hittanórákon találkoztunk. Mindenkire büszke vagyok, aki velünk tartott. A legkisebb kiránduló nagycsoportos óvodás, a legnagyobb pedig hetedikes volt mindkét kiránduláson. Szeretnénk ezeket a kirándulásokat rendszeressé tenni a jövőben.

Kitti néni

C. S. LEWIS: CSŰRCSAVAR LEVELEI Könyvajánló

Anglia, az 1940-es évek eleje. A II. világháború fenyegető árnya egyre inkább beborítja az országot. Miközben az emberek a bombázásokra és a harcokra készülődnek, egy láthatatlan, de annál ádázabb csata már teljes erővel zajlik – egy fiatalember lelki üdve a tét...

C. S. Lewis neve a legtöbbek számára a Narnia krónikája fantasy sorozat szerzőjeként lehet ismerős, de az angol irodalomtörténész-professzor számos filozófiai és teológiai témájú könyvet is írt. A Csűrcsavar levelei egy ezek közül, de tartalmában és formájában is erősen rendhagyó. A címszereplő Csűrcsavar egy magas rendű főördög, aki leveleken keresztül ad tanácsokat Örömvölgyinek, azaz a kísértésben még meglehetősen tapasztalatlan unokaöccsének, hogy miként tudja minél hatékonyabban letéríteni a jó útról a bevezetőben említett fiatalembert (azaz a „páciens”-t).

Az összes fejezet egy-egy levél, amelyben megismerkedünk a fiatalember életének egy apró töredékével. Ezek az élethelyzetek, konfliktusok, érzések ismerősek lehetnek mindannyiunk számára: magány és párvalasz-

tás, szülő-gyermek illetve hívő-egyház viszony, félelem, a szó szoros értelmében vett létbizonytalanság, vagy akár olyan hétköznapi témák, mint az étkezés, a divat vagy a művészet. Mind-mind nagyszerű és egészen kifinomult lehetőséget kínál a kísértő számára az életünk megkeserítésére, a szerző számára pedig arra, hogy boncolgassa az isteni és emberi természet vonásait. C. S. Lewis egy ördög levélbe öntött gondolatainak keresztül vezeti rá olvasóit számos hitigazságra, a gonosz és a jó oldal működésének gyakran korántsem kézenfekvő módjára. A helyzetből adódó kifordított szóhasználat figyelmet igényel, a könyvet folyamatosan átszövő humor viszont könnyebbé teszi a tartalom befogadását. Sokszor nevetünk, majd elcsendesülünk, mert észrevesszük saját magunkat a történetben. Kijózanító beletekinteni ebbe a tükörbe, meglátni, felidézni saját esendőségünket egy-egy hasonló helyzetben. Milyen kézenfekvőnek, helyesnek, sőt egyenesen szeretetteljesnek tűnt alkalmazni a csűrcsavari logikát... Ugyanakkor felemelő is lehet szembesülni azzal, hogy életünk sok pillanatában, sivárnak gondolt időszakokban, periódusokban, amikre nem voltunk büszkék, valójában sokkal közelebb voltunk az Úrhoz, mint sejtettük volna.

Ezt a könyvet nem érdemes néhány nap alatt elolvasni, noha igazán nem hosszú. A fejezetek csak 4-6 oldal hosszúságúak, de éppen elegendő muníciót adnak egy hosszabb elmélkedéshez, magunkba tekintéshez. A harmincegy fejezet akár egy teljes hónap lelki gerincét is adhatja, és a végén úgy csukhatjuk be a könyvet, hogy többet tudunk a világ és a világot formáló erők dolgairól. Nem mellesleg az is kiderül, hogy mi lett végül a lelki csata eredménye, és miként alakul Csűrcsavar, Örömvölgyi és a „páciens” sorsa.

Minden küzdelemben óriási előny, ha tudjuk, hogy az ellenfelünk milyen tervekkel készül, milyen módszerekkel, cselekkel próbál legyűrni minket. A Csűrcsavar levelei életünk legnagyobb – az üdvösségünkért folyó – küzdelméhez ad ilyen tudást és tudatosságot. Óriási erők törnek a vesztünkre, de Isten mellettünk áll, valóban szeret és üdvözíteni akar minket.

Dániel Kolos

Nekünk barmok kellene, akiket végül megehetünk – Ő szolgálakat akar, akiket végül fiaivá akar tenni. Mi kifosztjuk őket – Ő nekik adja magát. A mi lényünk üres, és szeretnénk megtöltekezni – Ő telve van és kicsordul.

(Csűrcsavar)

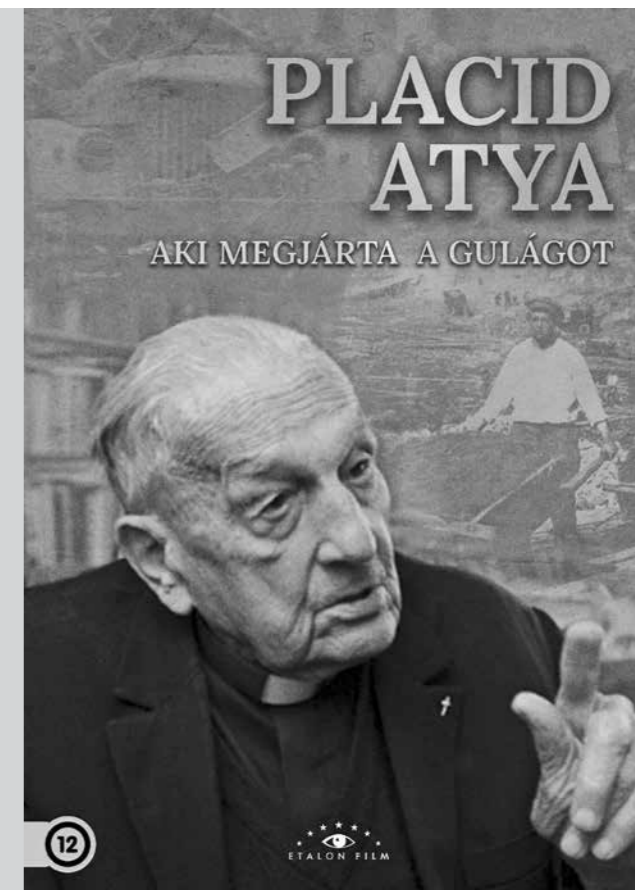
„PLACID ATYA, AKI MEGJÁRTA A GULÁGOT” Filamjánló

A II. világháborúban Magyarországról 800 000 embert hurcoltak el az oroszok. A Szovjetunióban 700 lágerben 3 és fél millió politikai foglyot dolgoztattak. A pokol egyik túlélője dr. Olofsson Placid bencés szerzetes. Placid atya 1916. december 16-án született. 1939-ben szentelték pappá, később doktorált. A Bencés rend soproni, pápai, majd budapesti gimnáziumában tanított. 1946-ban letartóztatták, a Gulágra hurcolták, majd 10 év fogság következett. Azon kevesek közé tartozik, aki hazatért. Hála Istennek megérte a 100 évet.

Ebből a filmből Placid atyától személyesen is hallhatjuk, hogyan élte túl a gulág borzalmát, és láthatjuk az Ő derűjét, humorát, életszeretét...

Az Etalon Film tartja fenn és működteti a keresztényfilmek.hu oldalt, ahol a film megrendelhető:

<http://www.keresztenyfilmek.hu/placid-nya-aki-megjarta-a-gulagot-1694>

PLACID ATYA NÉGY SZABÁLYA A TÚLÉLÉSHEZ

Az első szabály, hogy a szenvedést nem szabad dramatizálni, nem szabad panaszkodni. Attól csak gyengébb leszek, márpedig a szenvedés elviselésére minden energiámra szükségem van.

A második szabály, hogy keresni kell az élet apró örömeit, mert az is van, csak azt nem vesszük észre. Észre kell venni, és meg kell örömeztetni.

Most jön a harmadik szabály: Ha olyan szituációba kerülök, ahol hangyának néznek, akkor nekem ebben a szituációban kell megmutatnom, hogy igenis többet érek, igenis értékesebb vagyok, igenis nemezebb vagyok, igenis emberibb vagyok, mint ők. Ez mozgósítja az energiákat.

A negyedik szabály így szól: Akinek van hová kapaszkodnia, annak könnyebb elviselnie a szenvedést. Nekünk hívő embereknek van hová kapaszkodnunk: a Jőistenbe, és ezért nekünk könnyebb elviselni a szenvedést.

SZENT HILDEGARD VON BINGEN GYÓGYKEKSZE

A középkorban a közösségek, családok önellátóak voltak. Gyűjtöttek, neveltek, természetkezelték mindent, amire csak szükségük volt. Ismerték a természet és az ember kapcsolatát.

A mostani recept mellett egy páratlan életművet is megismerhetünk. Hildegard von Bingen 1098-ban német

nemesi családban született. 14 évesen belépett Disibodenberg kolostorába bencés apácának. Misztikus, foglalkozott gyógyítással, teológiai- és természettudományos könyveket írt, saját nyelvet fejlesztett ki, zenét szerzett, és ha igazságtalanságot látott, a napi politikába is beavatkozott. Gyakran gyengélkedő testében hihetetlen energia lakozott. 2 kolostort alapított, a korban egy nő számára kifejezetten szokatlanul prédikációs körutakra indult, és királyokkal, császárokkal, vallási előjárókkal levelezett.

Átfogóan látta a társadalom, politika és környezet problémáit, bátran, tevőlegesen kiállt nézetei mellett. 1179-ben, 81 éves korában helyezték örök nyugalomra. Halálakor világos fény sugárzott fel az égen.

„Isten ugyanis az ember javát akarja.”

GYÓGYKEKSZ

Szent Hildegárd több receptje közül ez a keksz erősíti az idegeket, fokozza az életerőt és az emlékezőképességet. Gyógykeksz, naponta csak 3-4 darab fogyasztása ajánlott.

Hozzávalók:

50 dkg tönkölyliszt, 25 dkg vaj, 20 dkg méz, 3 tojás, 20 g örölt szerezsendió, 20 g örölt fahéj, 5 g örölt szegfűszeg

A hozzávalókat alaposan összegyúrjuk, szükség szerint vizet adhatunk hozzá, éjszaka hűtőben pihentetjük, majd 4–5 mm vastagra nyújtjuk és kiszaggatjuk. 180 °C fokon körülbelül 8 perc alatt kisütjük. Dobozban hetekig eltartható.

Zeneművei:

Hildegard von Bingen: Voices of Angels

<https://www.youtube.com/watch?v=v6qFCYRQKVA>

Hildegard von Bingen: Hortus Deliciarum

<https://www.youtube.com/watch?v=G8MGiPo5IxU>

Dán Ildikó

Szent Hildegárd mindennapi személyes imája

Hűségesen hiszek benned, Uram, hittel végzem minden munkámat. Segíts gyakorolnom az erényeket és így növeld bennem az örömet. Te vagy az én Örömöm, mindenség Ura! Hittel és szeretetben akarlak követni Téged, mert Te alkottál engem. Megadod nekem mindazt, amire szükségem van, nem hiányzik semmi, amit kérhetnék. A hit megtanít a helyes imára: add meg nekem mindazt, amit Te jónak és szükségesnek látsz. Én, szegény nyomorult, Utánad vágyódom! Segíts, hogy munkámat jól végezzem, ahogyan azt a Te szereteted kívánja! Töltsd be helyes vágyaimat! Amen.

PROGRAMOK

szeptember 12.	zarándoklat Márianosztrára 15.00 szentmise
szeptember 13.	templombúcsú, Veni- Sancte
szeptember 14.	18.30: Kálvária búcsú
szeptember 26.	Akolitus avatás Vácon
szeptember 29.- október 6.	Teremtésvédelmi hét
október 3.	Ifjúsági találkozó
október 18.	Elsőáldozás

SZENTMISÉK RENDJE SZEPTEMBERTŐL

hétfő:	18.30
kedd:	7.00
szerda:	7.00
csütörtök:	18.30
péntek:	18.30
szombat:	18.30
vasárnap:	8.00, 9.30, 18.30

IRODAI REND SZEPTEMBERTŐL

hétfő:	16.00–18.00
kedd:	9.00–11.00
szerda–csütörtök:	a szentmise után
péntek:	9.00–11.00

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia

Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJELENIK: Negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor atya

SZERKESZTŐK: Dán Ildikó, Zollerné Várkonyi Tekla, Zoller Andrea, Drobilich Domonkos

KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin

RAJZOK: Hadiné Turcsik Kinga

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

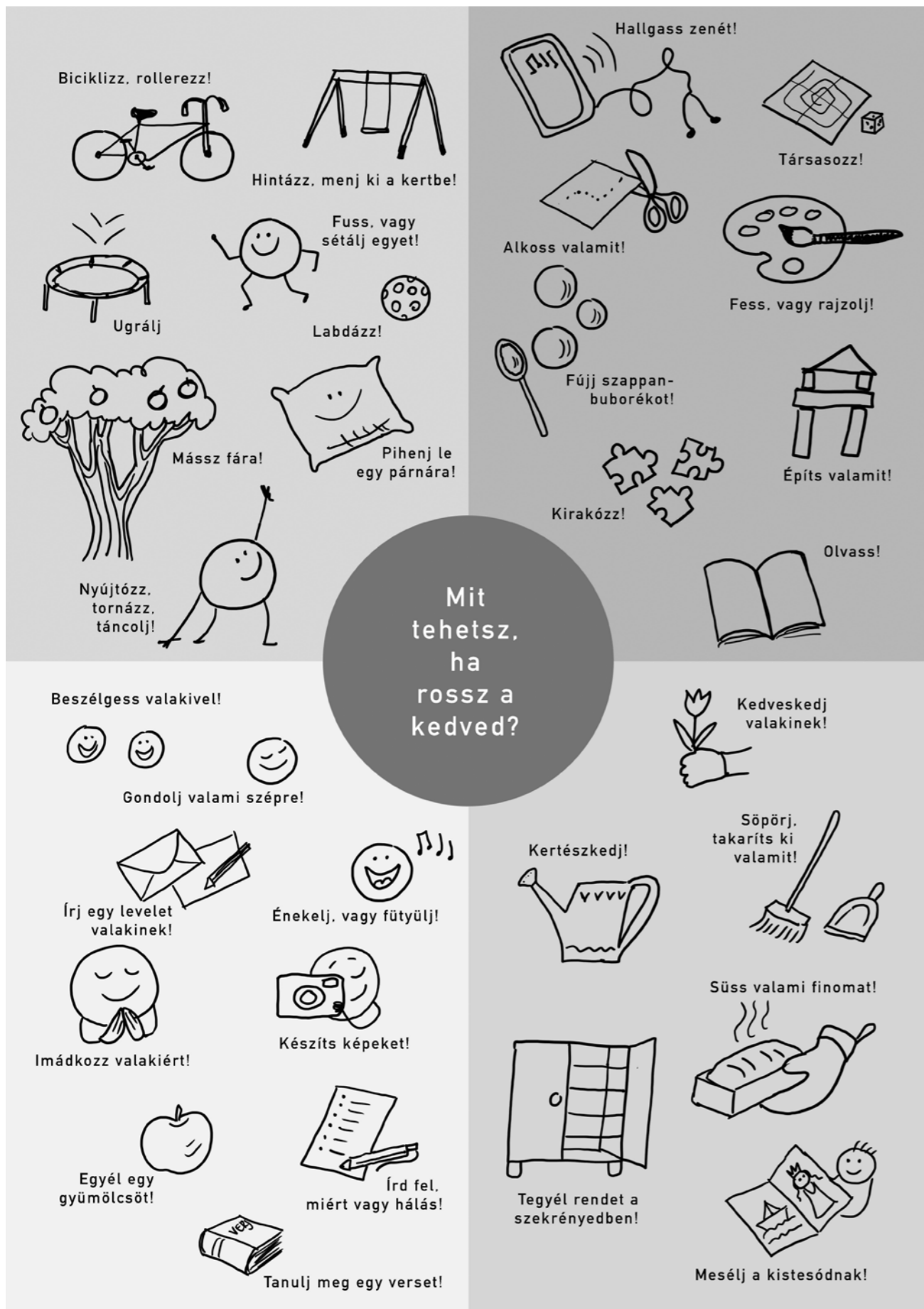
GRAFIKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 400

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 180 Ft+Áfa/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 11742094-20157874) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy „TANÚSÁG”.

Hadiné Turcsik Kinga rajza

A REMETE KÚTJA

A magányosan élő szerzetes remetéhez egyszer emberek jöttek. Megkérdezték tőle:

- Mire való, hogy életed nagy részét itt töltöd el csöndben és magányban?

A remete éppen azzal foglalatzkodott, hogy vizet mert egy ciszternából, az esővíz összegyűjtésére szolgáló mély kútból. Fölfigyelt a kérdésre, s munka közben odaszólt a látogatóknak:

- Nézzetek bele a ciszternába! Mit láttok?

Az emberek kíváncsian körülvették a szerzetest, és próbáltak beletekinteni a mély kútba:

- Nem látunk semmit - mondták kisvártatva.

A remete abba hagyta a vízmerítést, pár pillanatnyi csöndet tartott. A látogatók feszülten figyeltek rá, mozdulni sem mertek:

- Most nézzetek bele a kútba egyenként, csöndesen. Mit láttok?

A látogatók érdeklődéssel hajoltak egyenként a kút fölé, s felkiáltottak:

- Saját arcunkat látjuk a kútban!

- Bizony, amíg zavartam a vizet - mondta a remete -, nem láttatok semmit. De a csöndben és a nyugalomban megismeritek önmagatokat.

A látogatók megértették a remete tanítását.

A Szeretet TÜRELMES
jószágos
nem féltékeny

NEM IRIGYKEDIK

~ nem kérkedik ~ ~ nem fuvalkodik fel ~

>>> NEM IS KEVÉLY. <<<<

A SZERETET *nem* TAPINTATLAN
NEM keresi a
maga javát

←← NEM GERJED HARAGRA →→
a rosszat nem rója fel.

A SZERETET *nem* örül a
gonoszságnak,

de együtt örül az igazsággal.

Mindent : MINDENT : *mindent*
ELTÜR, : *elhisz* : REMÉL.
: : MINDENT
: : *elvisel.*

♥ A SZERETET NEM MÚLIK EL SOHA. ♥

>>> 1 Kor 13, 4-8 <<<<